

for aabne Døre. Jeg kan ganske dele denne Betragtning, navnlig for den sidste Sags Vedkommende, den, der vedrører en Arbejder Chr. Nielsens formentlige falske Forklaring for Retten. Men i øvrigt skal jeg indrømme, at denne Sag er lidet egnet til Behandling for aabne Døre, lidet egnet til at fremlægges for Offentligheden. Men paa en Maade fortjener den at blive det, fordi det ved dens fulde Offentliggørelse vilde komme til at staa klart for alle, hvilken Justitsforbrydelse der er begaaet herhjemme, hvilken Uret der er overgaaet en fattig Mand. Denne Sag viser — det er i øvrigt en Ting, jeg tidligere i Aften har været inde paa —, hvorledes den saakaldte ansete Presse Gang efter Gang har dækket over Smuds, har villet gøre det urene rent, har forsvaret Uret, Overgreb og Skandale. I denne Sag er det den samme Presse, som ellers praler af sin Dyd og Moral, der har dækket for Smudset, og det er ikke mindst den Del af Pressen, som bærer Ansvar for, at det har været muligt gennem saa mange Aar at tilsløre Sandheden.

Jeg skal tillade mig at give en Fremstilling af hele denne Sag, thi den trænger virkelig til at blive meddelt i alle sine Grundtræk og Enkeltheder, for at man kan forstaa, hvorledes den ene Myndighed efter den anden, om ikke just bevidst, i Realiteten har traadt Ret og Sandhed under Fødder.

Det er en Præst, en Rigmandssøn, en Købmandssøn fra Aabenraa. I sine Drengaar allerede bekendt for sine medfødte svinske Tilbøjeligheder. Som Student, teologisk Student ildeset blandt sine Kammerater, blandt sine Kolleger paa Grund af de samme urene Tilbøjeligheder. I Virkeligheden en syg Mand. Havde det været en fattig Dreng, et fattigt ungt Menneske, vilde han rimeligvis af Myndighederne være bleven anbragt paa en Opdragelsesanstalt. Men nu var han rig, nu kunde hans Forældre lade ham studere, og naar han fik Præstekaaben om sig, Præstekraven med, var der en Mulighed for, at der kunde dækkes over de medfødte, perverse Tilbøjeligheder, denne Mand var behersket af. Han blev Præst først paa Fyn, senere paa Lolland og senest i Jylland. Hvert Sted, han har været Præst, har hans Optræden givet Anledning til Forargelse, til Omtale af, hvorledes han begik Anstød mod almindelig Tone og moralsk Optræden, var uhøvisk og ligefrem pervers. Han har alle Steder, hvor han har været, virket

som en Demoralisation for sin Egn. Ganske særlig i Øster Velling Egnen har denne Præst demoraliseret hele Flokke af unge. Navnlig overfor den Del af Pressen, som har været fremme med Angreb mod en Del af Litteraturen og betegnet den som Befordrer af Usædelighed og slet Moral, vil jeg sige: Nej, det er ingenting, der gennem Litteraturen og ad skriftlig Vej har kunnet befordres af urene Tanker, mod, hvad denne ene Præst har bevirket af Umoral og Demoralisation og Skidenhed og Slethed.

Han kom til Øster Velling i 80erne, efter at man paa Lolland, hvor han var Præst, havde betydet ham meget indtrængende, at man hellere ønskede at se hans Hæl end hans Taa. Han har nemlig saa fuldstændigt, som det vel var muligt, lagt sine perverse Lyster for Dagen. Han har overfor sine Tjenestedrenge udvist en Optræden, som falder i Traad med den, som f. Eks. den tidt omtalte Otto Møller, der var Forstander for to Optagelseshjem i København under Kristelig Forening, ogsaa lagde for Dagen. Den sidstnævnte blev straffet med 4 Aars Tugthus, men da Præsten rejser fra sit Kald, gør man ikke videre ved den Sag, saa er man fri for ham, og nu kunne de i Jylland se, hvorledes de kunne klare sig med ham. Han er bleven Præst i Øster Velling — i øvrigt et godt Præstekald —, og da en af Byens Gaardmænd har haft Lejlighed til personlig at erfare, hvor svinske Tilbøjeligheder Præsten har, skrider han til en Anmeldelse. Han rejser ind til Viborg By, opsøger Biskop Swane og meddeler ham, hvad han ved om Præsten, og anmoder om, at der maa blive indledet offentlig Undersøgelse mod ham. Men Biskop Swane betyder ham øjeblikkelig, at han anser Præsten for at være en god og udmærket Mand og Gaardmandens Udsagn for at være den rene Sladder, udsprungen af Brødnid og af personlig Interesse, Nid og Nag. Hermed vil den vedkommende Bondemand ikke lade sig nøje; det er en virkelig djærv og frimodig Mand; han rejser til København for at tale med Kultusministeren og forelægge ham Sagen. Til at begynde med er Ministeren utilbøjelig til at lytte efter, hvad han har at sige, men han hører dog derpaa, da det viser sig, at det er mere end von høren-sagen. Men ogsaa han mener, at denne Sag er af ubetydelig Beskaffenhed og ikke for det offentlige værd at beskæftige sig med. Men Kultusministeren anmodede dog Biskoppen i Viborg om underhaanden at lade Sagen under-